

er gaaet med mange andre Foranstaltninger, at netop Bekvemmeligheden ved dem vil give Anledning til, at de ville blive benyttede efter en meget udstrakt Maalestof, og at de ville benyttes paa Steder, hvor der ellers ingen Correspondance vilde have fundet Sted. Jeg troer nærmest, at de kunne sammenlignes med Sporvognene. Hvis man anstillede en Beregning over, hvor Mange der tidligere kjørte til Frederiksberg, og saa derpaa begrundede en Beregning af Antallet af Sporvognspassagererne, vilde man vist ikke have stillet Regnestykket rigtigt op. Naar man seer, at der er en Million Mennesker eller flere — jeg kan ikke opgive det bestemt, da jeg ikke har Angivelserne hos mig — der aarlig ere befordrede med Sporvognene, og af hvilke de allerfleste tidligere gik tilfods, saa troer jeg, at man kan overføre det Samme paa Brevkortene og sige, at naar der bliver afsat 1,000,000 Brevkort, saa vil de $\frac{9}{10}$, eller for at sætte det lavt, de $\frac{2}{3}$ af dem være en reen Indtægt for Postvæsenet; men dette vil kun skee, naar de blive lettilgængelige. Derfor har ogsaa den Tanke foresvævet mig, at det vistnok kunde være meget ønskeligt at nedsætte Prisen paa dem noget. Man faaer ikke nogen rigtig Erfaring om Betydningen af en saadan ny Indretning, naar man holder den tidligere Pris. Jeg vil indrømme, at det vilde være et Experiment, men jeg troer ikke paa nogen Maade, det vilde være farligt; jeg troer, at Indtægten for Postvæsenet vilde blive meget større, hvis vi satte Brevkortenes Pris til 2 eller 3 Sk., end hvis den sættes til 4 Sk. Men selv med en Pris af 4 Sk. troer jeg, at den bekvemme Form vil bidrage overordentlig Meget til, at Indtægterne ville blive betydelig forøgede for Postvæsenet, saaledes at de Udgifter, som ere forbundne dermed, ville være fuldkommen forsvindende. Da Finanzministeren har havt den Belvilje at gjøre Thinget bekjendt med, hvorledes han har tænkt sig disse Kort, deres Form og øvrige Beskaffenhed, skal jeg dog bemærke, at det forekommer mig, at det vilde være hensigtsmæssigere at gjøre dem noget større. Det er ikke for at blande mig i Administrationen, at jeg udtaler dette, men det er en reen finantstel Be-

tragtning, jeg fremsætter. Jeg troer, at disse Kort ville blive benyttede i større Udstrækning, hvis de vare ikke saa lidt, en 25 til 30 pCt. større, end det er paaenkt, og jeg troer ligeledes, at det vilde være hensigtsmæssigt, om de vare linierede. Der er dernæst en anden Ting, jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa. Jeg troer, det var heldigere, om Frimærkerne ikke vare paatrykte Kortene, for det første fordi det maaste lettere kunde give Anledning til Defraudation — dog det troer jeg ikke, man saa let vil være udfat for, thi det vil altid være ønskeligt at sælge disse Kort, — men deruend fordi jeg troer, det kunde være hensigtsmæssigt, at disse Frimærker, heftede paa Brevkort, kunde benyttes til Breve. Jeg veed ikke, hvorledes Postvæsenet vilde stille sig, dersom man klippede de paatrykte Frimærker fra Kortene og satte dem paa Breve; men hvis det ikke har ifinde at befordre Breve med denne Slags Frimærker, troer jeg, det vilde være hensigtsmæssigt at paaklæbe almindelige Frimærker paa Kortene, idet Enhver, der vilde købe et Kort, da havde den Bevidsthed, at han eiede et Frimærke, som han kunde anvende. Det er imidlertid Noget, jeg ikke sætter overordentlig Pris paa; derimod troer jeg nok, at Kortene burde være større og linierede.

Da jeg har Ordet, skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til det Forslag, der er stillet af den værdige Landsstingsmand for Bornholm (Somme). Jeg er for mit Vedkommende meget tilbøielig til at slutte mig til ham, jeg troer virkelig, at det er ønskeligt, at der er Francotvang tilstede for Statsmyndighederne. Derimod vilde jeg udtale mig imod en Francotvang for de Private, uden forsaavidt de komme i Berøvelse med Statsmyndighederne, idet disse vistnok ikke ville motage ufrankerede Breve fra Private; man kan altsaa sige, at der allerede er en Francotvang tilstede for de Private ligeoverfor Statsmyndighederne. Det er jo idet Hele ønskeligt for Postvæsenet at faae saa saa ufrankerede Breve som muligt at besørge, det er Noget, som er anerkjendt fra alle Steder, og det maatte jo navnlig være Staten, der gik forud med sit gode Exempel i saa